

IN MEMORIAM

Wij werden diep getroffen door het overlijden van onze zeer geliefde secretaresse Loes Schouten-Jutte.

Tot het laatst heeft zij zich ingezet voor het werk waar zij zoveel van hield.

In dankbare herinnering voor het vele werk willen wij haar met dit bericht gedenken.

I.V.N. afdeling Noordwijk

Loes was bezig aan stukjes voor de Strandloper. Haar man (Gerard) heeft deze aan ons welwillend afgestaan.

Kikkervisjes.

Het was in het voorjaar, dat het zwembadje op de camping in Havelte leeg en schoongemaakt moest worden.

In het chloorwater zwommen inmiddels massa's bullekopjes. Enkele mensen uit het dorp kwamen met schepnetten en emmers om de kikkervisjes te vangen en vrij te laten in sloten en plassen in de buurt. De kinderen hielpen meteen. Je trekt een laars uit en die gebruik je als schepnet terwijl je door het water loopt. De bullekopjes gingen in een lege melkfles en zo gingen ze mee naar huis.

We brachten ze groot in een aquarium en voerden ze met tetriemum waar volgens het opschrift alle benodigde voedsel in zou zitten. Verder aten ze algen die op de stenen en op de ruiten in het aquarium zaten.

In de literatuur vonden we dat ook telkens beschreven: kikkervisjes hebben een mondje speciaal toegerust om overal algen af te knabbelen. Wie verwacht nu, dat het kannibalen zijn. Tot onze verbazing werden de kikkervisjes, die juist 4 pootjes hadden, aangevallen door de andere die nog niet zo ver waren, verdronken en opgegeten. Wanneer je van tijd tot tijd een stukje vlees in het water hangt worden ze beter en sneller groot.

Bij ons zagen we nogal wat achterblijvers, maar ook dieren die maar een voorpoot kregen of andere afwijkingen vertoonden. Lange tijd hielden we er nog een paar die heel groot werden en alleen maar hele kleine achterpootjes kregen.

Alles is tenslotte verhuisd naar de sloot. Iedere morgen haalden we de dieren met vier pootjes er uit en lieten ze vrij. Dat moet trouwens ook, want drill en kikkervisjes mag je wel houden, maar de kikkers niet, die zijn als alle amfibieën beschermde dieren.

Reigers

Tegenover ons huis had een witte eend trouw zitten broeden op haar nest in het riet. Tot groot plezier van de kinderen uit de straat verscheen ze op een middag met 11 gele pulletjes, waar ze goed oppaste.

's Middags kwam een reiger die aasde op de jonge eendjes. Met veel geraas gooide ik een raam open om de reiger weg te jagen, maar het hielp niet, ik moest er voor naar buiten.

Even later was hij weer terug. De vierde keer, dat ik het raam opengooide, had hij zijn lesje geleerd en ging meteen op de wieden het weiland in.

De volgende dag voltrok zich toch het drama voor de ogen van de kinderen. Twee reigers stapten langs de sloot, ze lieten zich niet weggagen. Er was geen uitweg voor de eendjes. Ze werden de een na de ander gepakt door de reigers, even schudden, opgooien en hap, slik, weg. De witte eendemoeder vluchtte niet, zoals de andere eenden, maar viel een reiger aan. Deze pikte de eend in de nek. De witte veren kleurde rood, maar de eend hield vol. Nu werd haar hele bovennavel weggepikt. Daarna verdween ze in het riet. We hebben haar niet weer terug kunnen vinden. In de ogen van de kinderen zijn reigers nog steeds "gemene beesten", hoewel ze natuurlijk ook een nuttige en noodzakelijke rol spelen in de levensgemeenschap.

Canadese gans

In april 1977 verscheen er bij de vijver een prachtige Canadese gans. Daar zat hij dan tussen de wilde en halftamme eenden. Hij of zij was niet erg schuw, niet zo schuw als een echt wild dier. Midden in de zomer sloot de gans zich aan bij een eendemoeder met pullen waar hij als een vader op paste. Op 15 april 1978 toen de eerste wilde eend met 12 jongen verscheen, sloot de gans er zich weer bij aan. Hij hield de jongen bij elkaar, joeg de vele woerden en de reigers weg. Zorgzaam zwom hij dag in dag uit langs het riet met het stel op jacht naar insecten, en zo werden ze groot. In tegenstelling tot andere broedsels, waarvan er maar enkele of geen een pulletje groot kwam.

Nadat de meeste jonge eendjes groot waren, begon de gans belangstelling te krijgen voor de vrouwtjeseenden, die niets van dat grote beest wilden weten en angstig op de vlucht sloegen. We hebben bij ganzenhouders in de buurt gevraagd, maar niemand had een partner voor "onze gans". Hij laat zich trouwens niet vangen. Vele ganzen trekken in de winter, hij reageert niet op hun kreten en er zullen stellig de nauwverwante brandganzen bij geweest zijn. Hij blijft in ons dorp in de vijvers en sloten.

Walvissen

De grijze walvis heeft geen leven

Waar noodlijdende dieren het zoal mee te stellen hebben, is onlangs weer gebleken uit een onderzoek, dat met steun van het Internationale Wereld Natuur Fonds is verricht.

Er was ongerustheid ontstaan over de achteruitgang van de grijze walvis. En wat is nu gebleken: deze grijze walvis of Californische walvis heeft de lagunes rond het Amerikaanse vasteland nodig om jongen te werpen en groot te brengen.

De walvissen blijken met de getijdenstromen de lagune in en uit te "stromen". Wanneer er verstoringen optreden, worden de moeders van de kalveren gescheiden, waardoor de jonge dieren bijna altijd worden aangevallen door haaien.

Het voortbestaan van deze walvissen hangt af van de rust in de lagunes. En wat gebeurt daar? Er wordt naar olie en gas geboord, er verschijnen steeds meer toeristen met snel varende boten en er worden steeds meer jachthavens gebouwd.

Hoe nu weer dit dier in leven te houden is de vraag - vast gevolgd door een nieuw project - waarvoor ondermeer de Amerikaanse natuurbescherming en het Wereld Natuur Fonds zich zien geplaatst.

Uit A.D.

Dr.Talbot van het Wereld Natuur Fonds kan niet juichen over het feit, dat er dit jaar maar 18.400 walvissen mogen worden geschoten in plaats van de 29.700 van het vorige jachtseizoen. Talbot beschuldigt de Internationale Walviscommissie, waarin dit soort zaken worden vastgesteld, van onwetenschappelijke interpretatie van de cijfers. In het verleden hebben overdreven schattingen van het aantal potvissen geleid tot totale uitroeiing van de populaties in de Stille Zuidzee. Bovendien staat de commissie toe dat er vrouwelijke potvissen geschoten worden. Ook dat brengt de toekomst van de potvis ernstig in gevaar, vindt Talbot.

Uit AD

Rusland heeft op vergaderingen van de Internationale Walvis Commissie aangekondigd binnen vijf jaar te stoppen met de walvisjacht voor commerciële doeleinden. Rusland neemt op dit moment nog 40 procent van de totale wereldvangst aan walvissen voor zijn rekening.

uit A.D.